

Víz, víz, tiszta víz...

2021. 03. 22-26. heti ajánlott tevékenység

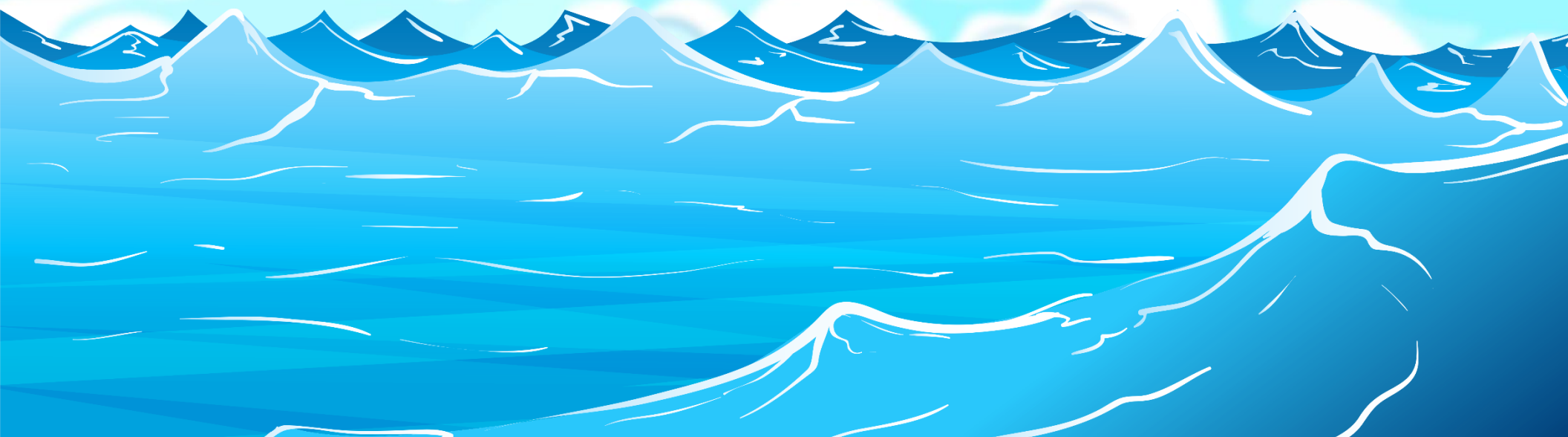
Szöveg- és dalgyűjtemény

Mesék • Versek • Dalok, énekek • Mondókák

Ábrázolás, barkácsolás • Mozgás • Környezetünk megismerése

Vizuális segédletek • Videók • Fejlesztési lehetőségek

Kattintson a fenti linkekre a tartalom könnyebb elérhetősége érdekében!

Mese

Kiscsoport:

Zelk Zoltán: A nagyravágyó felhőcske

Középső csoport:

Harcos Katalin: A forrástól a tengerig

Nagycsoport:

Zelk Zoltán: Párácska

Dalok, énekek

Kiscsoport:

Ess eső ess

Középső csoport:

Csepp csepp csepereg

Nagycsoport:

Száraz tónak nedves partján

Vers

Kiscsoport:

Weöres Sándor: Tó vize

Középső csoport:

Hermann Marika: A kíváncsi egérke

Nagycsoport:

Szabó Lőrinc: Szél meg a Nap

Mondókák

Megy a hajó a Dunán

Halacskázó

Lassan forog a kerék

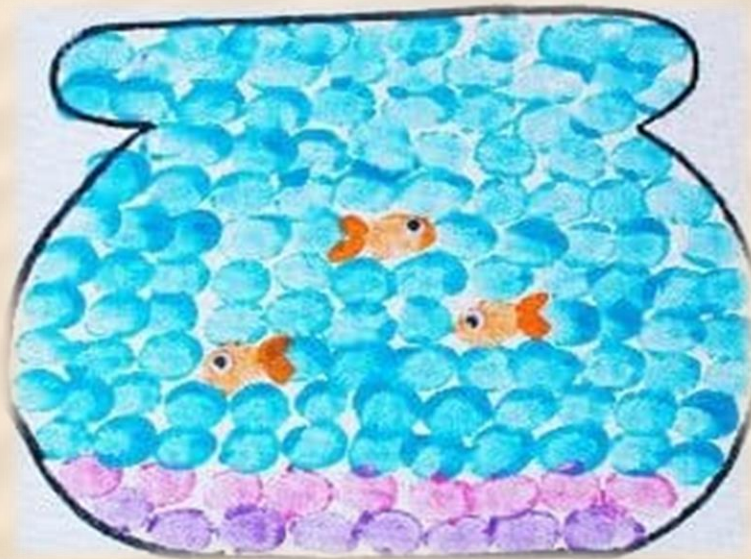
Hullámszik a tavacska

Kattintson a címekre a tartalom eléréséhez!

Ábrázolás, barkácsolás

Kiscsoport:

Akvárium készítés: festés, nyomdázás

Középső csoport:

Béka vágás, ragasztás, festés

Nagy csoport:

Hattyú készítése vágás, ragasztás

Mozgás, mozgásos játékok

Kiscsoport:

Állatutánzó mozgások

Legyél nagy, hangos béka! (Haladás békaugrással, brekegéssel)

Legyél óvatosan mozgó, halk sikló! (Kúszás társak vagy akadály kerülgetésével)

Legyél sebesen repülő gólya! (Futás nyújtott karral oldalsó középtartásban)

Legyél totyogó kacska! (Guggoló járás szétszórtan egymást kerülgetve)

Középső csoport:

„Találj bele”

Egy nagyobb műanyag tálat töltünk meg vízzel, és tegyünk a víz tetejére egy műanyag tálkát. Ezután a gyermek egy kijelölt vonaltól próbálja meg beletalálni a víz tetején úszkáló tálba ping-pong labdával, szivacs labdával, papírgalacsinnal, műanyag kupakkal.

Nagy csoport:

„Csónakázás”

„Érj át a túlsó partra” A gyermek kisszőnyegen ül a szoba egyik végében. Lába hajlítva, talpa a talajon. A talajra helyezett keze és talpa segítségével haladjon a kijelölt partig. Lehet ragasztott hullámvonalban is, akadályok megkerülésével.

Környezetünk megismerése

Kiscsoport:

Hideg víz- meleg víz

Első kísérlet: hideg, vagy meleg?

Keressetek három olyan műanyag tálat, amelybe belefér a gyerkőc keze. Töltsétek meg mindhármát vízzel: az egyikbe jó hideg vizet tegyetek (mehet bele jégkocka), a középsőbe langyos vizet, a harmadikba pedig jó meleget. Tegye a kicsi a két kezét a két szélső edénybe (nagyon hideg és nagyon meleg) és tartsa ott egy percig. Ezután tegye be mindkét kezét a középsőbe. Kérdezd meg tőle, mit érez!

Az egyik kezével melegnek, a másik kezével hidegnek fogja érezni ugyanazt a vizet. Vajon miért?

Középső csoport:

Kísérletek, vízfestés, buborékfújás

Kattintson a képre a videó megtekintéséhez!

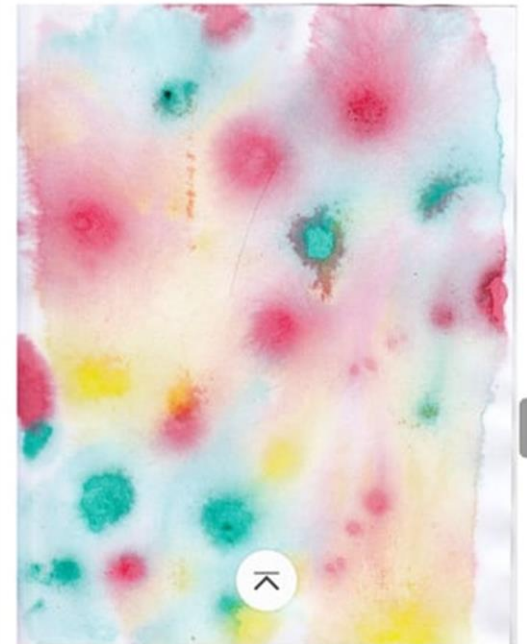
Egyéb ötletek:

Fogjatok egy rajzlapot, vagy vastagabb fénymásolópapírt és szivacs segítségével vizezzétek jó alaposan be. Ezután ecset segítségével csöpögtessetek rá jó hig festéket (tempera, vagy hobbifesték adja a legjobb árnyalatokat). Gyönyörű lesz, ahogyan szétterülnek a pacák a vizes lapon! Használjatok 3-4 féle színt, így igazán csodálatos képeket készíthettek!

Vizes kísérlet: készítsetek örvényt!

Egy befőttesüvegbe öntsetek vizet, és keverjétek meg jól – körbe-körbe. Cseppentsetek bele egy csepp temperát vagy ételfestéket, ekkor jól láthatóvá válik az örvény.

Nagycsoport:

Víz körforgása

A VÍZ KÖRFORGÁSA

Kattintson a fenti képekre a videók megtekintéséhez!

Egyéb ötletek:

Mesék

Zelk Zoltán: A nagyravágyó felhőcske

A kis fűszálak sóhajtoztak:

- Jaj, de szomjasak vagyunk.

A virágok is egyre csak azt mondogatták:

- Csak egy csepp vizet, csak egy csepp vizet!

A fák is majd elepedtek egy kis esőért; erdőn, mezőn a rögös föld azt sóhajtozta:

- Ó, csak esne egy kis eső!

Mert hetek óta olyan nagy szárazság volt, hogy a föld megrepedezett. Egyszerre csak honnan, honnan nem, két kis felhő tűnt fel az égen. A virágok, fák megkönnyebbülten sóhajtottak fel:

- Felhő, felhő!

Nemsokára vége lesz nagy szomjúságunknak. Igen ám, de amint a két felhő meghallotta ezt a nagy ujjongást, egyszerre olyan büszkék lettek, hogy nem tudták elég magasan hordani az orrukat. Éppen egy szántóföld felett lebegtek, s a vetemények sóhaja felhallatszott hozzájuk.

- Hallod, hogy vágyódnak utánunk? - kérdezte az egyik.

De a másik sértődötten mondta:

- Csak nem gondolják, hogy rongyos krumplics levelekre pazarolom csillogó esőcseppjeimet?

S gyorsan tovalibbent. Most egy búzatábla fölé értek.

- Felhőcskék, felhőcskék - könyörögtek a búzakaralások -, öntözzetek meg bennünket, mert elpusztulunk.

De most már a másik felhő is éppolyan kevélyen válaszolt:

- Dehogyan pazaroljuk szép esőcseppjeinket rongyos búzátáblákra!

Megint továbblibbentek, s arról álmodoztak, hogy valami világszép virág levelén hintálják esőcseppjeiket.

- Bársonylevele legszélére hullok, s onnan nézek szembe a napsugárral - mondta az egyik felhő.

- Az én esőcseppjeimet - ábrándozott a másik - a leggyönyörűbb virág szirmára hullatom majd. A legnagyobb és legfényesebb esőcseppem lakik majd a szirm közepén, fényességén lepkék és méhek csodálkoznak majd.

Így beszéltek, s észre sem vették, hogy a falu határához értek. Alattuk egy árok volt. A füvek és az árokparti virágok felsóhajtottak hozzájuk:

- Felhőcskék, felhőcskék, itassatok meg bennünket!

- Még mit nem gondolnak ezek az ágrólszakadtak! - méltatlankodtak mind a ketten.

Az országúti fák is feléjük sóhajtoztak:

- Álljatok meg, kis felhők, öntözzetek meg bennünket, mert nagyon szomjasak vagyunk!

- Kisebb gondunk is nagyobb annál! - mondták dölyfösen a felhők, és továbbszálltak.

Végre egy gyönyörű szép kertbe értek. Szebbnél szebb virágok ékeskedtek itt. Örültek is a felhők.

- Jó helyen vagyunk már - mondogatták egymásnak.

Egyikük egy szép, halványsárga virágot nézett a magasból.

- Ez aztán a szép virág! - kiáltott el.

- Hogyan hasonlítható ez ahhoz a kék harangvirághoz! - mondta fitymálva a másik.

- Valóságos illatbarlang a belseje.

Talán megegyeztek volna, ha csak ez a kétféle virág lett volna a kertben. De volt ottan sok más is: piros, lila, rózsaszín, fehér s hányféle változatban. Ez volt a vesztük. Mert sehogy sem tudták kiválasztani a legszebbet. Addig tanakodtak, addig vitatkoztak, míg egyszerre csak nagy szél kerekedett. A nagy szélből nagy vihar lett. A vihar meg úgy felkapta a két kis felhőt, hogy azt se tudták, hogy élnek-e vagy halnak. Bizony, egy szempillantás alatt elröpítette őket a szépséges kertből, a gyönyörű virágoktól. A vihar nem törődött azzal, hogy a világszép virág szirmán akarták csillogtatni esőcseppjeiket, felkapta őket, s a hetedik határon is túl, egy rögs út fölé vetette. Nem volt itt egyéb göröngynél, kórónál. A vihar meg úgy tombolt, hogy gondolni sem mertek arra, hogy visszakerülnek valaha a gyönyörű kertbe. Bizony, le kellett mondaniuk arról, hogy a világszép virág szirmán ragyogjon esőcseppjük. Ezen való bánatukban olyan sírásba kezdtek, hogy a göröngyök nem győzték inni a könnyeiket. Így járt a két nagyravágyó felhőcske: mert nem itatták meg a szomjas füveket, fákat, virágokat, sárrá váltak, emléküket nem őrizte sem rét, sem mező, de még zöldellő árokpart sem.

Harcos Katalin: A forrástól a tengerig - Mese a vízről

Valahol messze, ahol a hegyek az égig érnek, egy nap morogva megrázta magát a föld. A sziklák közt ekkor apró repedés keletkezett, amelyen kristálytiszt, hűs víz tört elő. Megszületett egy forrás.

A víz gyűlni kezdett egy kis mederben. Korábban a hegy gyomrában, örök sötétségben tengette napjait. Most rácsodálkozott a kék égre, majd amikor a meder megtelt, túlcordult rajta, s elindult, hogy felfedezze a világot.

Csobogott az erecske. Útjában megitatott néhány növényt, majd utat törve maga előtt egyre bátrabban igyekezett lefelé. Nem sokára társra akadt. A szomszéd hegyről alácsurranó hegyi patak befogadta. Már ketten folytatták útjukat.

-Lám, milyen erős lettem! Sebes vagyok, mint a szél, és bátrabb mindenkinél! – gondolta magában.

A hegy lejtője lassan megszéldült, a patak rohanása lassult, így a víz elgyönyörködhetett a ragyogó, aranyló napsütésben, a zöld fű közül kikandikáló színes virágokban, az égen suhanó érdekes formájú felhőkben, a fák bólogató lombkoronájában. Út közben jobbról két újabb erecske csatlakozott hozzájuk, így a patak vize még bővebb lett. A hegyoldalból nekiiramodva még bátrabban igyekezett világfelfedező útján. Egyszer csak hirtelen megtorpant. Sziklák zárták el az útját. A víz egyre csak gyűlt, gyűlt a tavacskában, míg az egészen megtelt, s ekkor a peremen hangos kiáltással zuhogott alá vízesés képében. Lent kavargott, játékosan birkózott tajtékos társaival, majd tovairamodott a falu irányába.

Amint beért a házak közé, elámult. Partja mentén gyerekek játszadoztak, arrébb asszonyok merítettek korsóval a vízből. A falu szélén különös épülettel találkozott. A vízparton álló ház oldalában hatalmas fakerék forgott, s bentről furcsa zakatolás hangját hozta a szél. A víz játékosan belekapott a kerék lapátjába, és alaposan megforgatta, mielőtt tovafutott. Vígán őrlött a vízimalom.

Alig folytatta útját, mikor újabb testvérére akadt. A két patak folyóvá szélesedve lejtett tágas medrében. Néhány csónak meglovagolta a hullámain. Erre nagyon büszke volt! Ringatta, sodorta a járműveket. Élvezte az erejét.

Ekkor hatalmas házak vetettek árnyékot a vízre, és minden irányból apró erecskék futottak felé. Némelyik orrfacsaró bűzt árasztott. A víz megrémült.

-Vigyázzatok rám! – csobogta rémülten. - Mi lesz így a hullámaim közt úszkáló halakkal? Jaj, oda a tisztaságom, a legféltebb kincsem!

Rohanva hagyta el a várost. Vissza se nézett, csak sietett, hogy minél távolabb kerüljön tőle.

Útja során még több másik folyóval találkozott, velük egyesülve hatalmas folyammá duzzadt. Hátán már nagy hajókat hordott. Nem tudta hová megy, csak követte a medrét.

Leszállt az éjszaka, de ő nem pihent. Amikor a hajnal vörösre festette az ég alját, csodálatos látvány tárult elé: hatalmas kéklő, végelethetetlen víztükör várta.

-Megérkeztem! – ujjongott, miközben elvegyült a tenger kristálytiszta, sós vizével.

Ámulva nézte a korallok közt játszadozó színes halrajokat és a játékos delfinek hancúrozását, miközben feloldódott benne, egyé vált vele.

Zelk Zoltán: Párácska

Régen történt ez, nagyon régen, s olyan nagyon messze, hogy még a torony tetejéről sem lehetett odalátni. Egy kis felhőcske született a hegy fölött, de olyan szép göndör felhőcske, hogy a nap és a hold egyszerre bújtak ki az égen, csak hogy láthassák a kis felhőt. A vihar is kézenfogta kis unokáit, a szellőket, így indult el velük meglátogatni Párácskát, a most született kis felhőt. Büszke is volt a felhőpapa és a felhőmama gyönyörű gyermekére, és gyakran mondogatta felhőpapa szomszédainak: – Meglátjátok, mire megnő: zivatar lesz belőle!

– Az bizony – mondogatták a felhőszomszédok -, zivatar, de még országos eső is lehet...

Csak felhőmama búsult, mikor ezt a beszédet hallotta: ő azt szerette volna, hogy mindig ilyen kicsi maradjon gyermeke, ilyen szelíd és göndör. Sohase kiáltson haragos villámszavakat, ne veszekedjen mennydörögve a földdel, s ne verje le jégkavicsokkal a gyümölcsfák virágait. Amíg így aggódott felhőmama Párácska sorsa fölött, az egyre növekedett, egyre erősebb lett, s egyedül szaladgált a hegy csúcsai felett. Egyik reggel odaállt szülei elé, és így szólt:

– Most már megnőttem, erős vagyok, engedjete el világot látni. Felhőpapa büszkén nézett Párácskára, s így válaszolt:

– Menj csak, fiam, vándorold be az eget, szórjál villámokat, mennydörögj hangosan, légy erős, büszke felhő...

Felhőmama így szólt: – Menj, fiam, járd be az eget, szeresd az erdőket a rét virágait, és szelíd légy, mint nénéd, a szivárvány... Párácska egy-két esőcseppet könnyezett, elbúcsúzott szüleitől, repülni kezdett az égen. Mikor egy erdő fölé ért, hallotta, hogyan sóhajtoznak odalent az ágak: – Ó, felhőcske, öntözz meg minket, mert halálra száradunk! A kis felhőnek eszébe jutottak anyja szavai, s megöntözte a tikkadt lombokat. Aztán tovább

vándorolt, s egy rét fölé ért. Amikor meglátták az elsárgult fűszálak, mindnyájan könyörögni kezdtek: – Ó, kedves felhőcske, ne hagyj szomjan halni minket! Párácska őket is megöntözte, és boldogan hallgatta, hogyan kortyolják a fűszálak az esőcseppeket. De akkor már bizony nagyon kicsike felhőcske volt, úgy megfogyott az erdő és a rét megöntözése után, hogy még szállni sem tudott volna, ha meg nem könyörül rajta a szél, és nem fogja erős karjai közé. Alkonyodott már, mikor egy búzatábla fölé ért, ahol a gazda éppen szomorúan leste az eget. Mikor a kis felhőt meglátta, örömmel felkiáltott: – Ó, drága felhőcske, vidítsd fel az én kalászaikat, mert ha elsáradnak, nem süthetek kenyeret a gyermekeimnek! A kis felhő rögtön esővé változott, s a szomjas kalászosok boldogan hajladoztak az esőben. A szél pedig hiába kereste kis barátját, mert az már eltűnt az égről, hogy tovább éljen falevélben, fűszálban, margarétában, búzában, kenyérben.

Zelk Zoltán: A patak meséje

A patak szélén álldogáló bokor egyszer megkérdezte a locsogó pataktól: - Mondd, hová sietsz, hogy sohasem állsz meg? Mi dolgod van tulajdonképpen? - Elmondanám - felelte a kispatak -, ha versenyt futnál velem, mert hosszú ez a történet, s nincs időm órahosszat beszélgetni. De, ha akarod, utam végén elmondom a folyóparti fának s megkérem, hogy üzenje meg neked egy falevélen. A bokor örömmel beleegyezett, s várta, hogy mikor jön meg a falevéltre írt üzenet. Nem sokáig kellett várnia, harmadnap odaérkezett a Természet postása, a szél, s a bokor ágai közé hajította a folyóparti fa üzenetét. Köszönt is, de nem állt meg, hiszen még messzi út várt rá, erdőbe, kertekbe, hegyek tetejére vitte a rábízott faleveleket. A patakparti bokrok kíváncsian hajoltak össze a lombjaikkal, valamennyien tudni akarták, mi van a levélben. De várniok kellett, míg kisüt a nap, mert bokortársuk már bizony öreg volt, s csak napfénynél tudott olvasni. Mikor aztán a nap kisütött, megtudhatták végre, hogy miért olyan sietős az útja a pataknak. - Egyszer régen, nagyon régen, négy testvér élt a földön: négy kis forrás. Nagyon szerették egymást, boldogan éltek együtt a hegy tövében, csak azon búsultak, hogy nem vándorolhatják be az egész világot. Öreg barátjuk, a hegy, azt tanácsolta nekik, hogy az egyik induljon

világgá, s ha hazajön, mesélje el a többieknek, hogy mit látott. Így is történt. Nagy búcsúzkodás, sírás-rívás közben útrakelt a kis forrás, miközben a hegy, a szél s az erdő jó tanácsokat kiabáltak utána. De hiába várták, elmúlt egy év, elmúlt kettő, elmúlt három, a forrás még mindég nem tért vissza. Amikor aztán a negyedik évben is hiába várták, elhatározták, hogy egyikük elindul s megkeresi. Igen ám, de hol, merre, mikor már negyedik éve nem hallottak róla semmit? Így töprengtek, szomorkodtak, mikor váratlanul egy madár szállott le hozzájuk, s kéretlenül is megszólalt: - Nagy hírt hozok nektek a testvéretekről! Akár hiszitek, akár nem, már nem forrás ő, hanem tenger! Olyan nagy és hatalmas, hogy három hét alatt sem tudok átrepülni a partjai között. Ő már nem jöhet többé közétek, de nagyon vágyik utánaatok, s ezért arra kér, hogy ti menjetek hozzá. Egyéb sem kellett, az egyik forrás rögtön útrakelt, s ment, amerre a madár vezette. De ő sem jött vissza, sem egy, sem két, sem három év múlva, helyette is madár jött el a negyedik évben. - Akár hiszitek, akár nem, folyó lett a ti testvéretekből! Nagyon vágyik már utánaatok, kér, hogy menjetek el hozzá... Amikor idáig ért a bokor az olvasásban, megszólalt a patak: - Egy percre megállhatok, a végét már én mondom el. Amikor ezt meghallottam a madártól, én is útra keltem. Patakká változtam, s azóta is mindennap elszaladok folyóvá lett testvéremhez. Legkisebb testvérem, a forrás üzenetét viszem a folyóhoz, ő pedig a tengerhez. Így élünk mi négyen azóta is együtt, így szeretjük egymást továbbra is, s így fogjuk szeretni, amíg világ a világ... Miért sós a tengervíz Élt réges-régen, ősidőkben két testvér. Az idősebbik nagyon gazdag volt, a fiatalabbik meg szegény. Éppen az újesztendő közelgett, s a fiatalabbiknak egy marék rizse sem volt az ünnepre: elment hát a bátyjához, hogy egy mérő rizst kérjen kölcsön tőle, de nem kapott. Éppen hazafelé igyekezett a hegyi ösvényen, amikor egy fehér szakállú aggastyánnal találkozott. Az aggastyán megkérdezte tőle, merre tart, erre ő elpanaszolta szegénységét is. Erre az öreg egy kis árpacipót vett elő, és így szólt: -Neked adom ezt a kis cipócskát, talán hasznát veheted. Menj el a kis templom ligetébe, a templomocska mögött találsz egy barlangot. Törpék laknak benne. Ezek majd elkérik tőled a cipót,

te csak add oda nekik, de se pénzt, se aranyat el ne fogadj érte, mondd csak, hogy a kőmalmocskát kéred érte cserében. Minden úgy történt, ahogy a fehér szakállú aggastyán mondta. Mikor a törpék a malmocskát átadták a szegény embernek, így szóltak: - Ez a kézimalmocska a legnagyobb kincsünk, de szívesen odaadjuk az árpacipóért. Ha jobbra forgatod, minden kívánságodat teljesíti, ha balra forgatod, abbahagyja az adományok előteremtését. A szegény ember hazavitte a malmocskát, otthon leült a gyékényszőnyegre, háromszor megforgatta a malmot jobbra, és így szólt: - Rizst! Rizst! Rizst kívánok! És a malmocskából nagy bőséggel kezdett ömleni a rizs. Akkor aztán balra forgatva megállította, majd újra jobbra forgatta, s kért húst, halat és mindent-mindent, amire csak szüksége volt. Másnap megtanácskozta a feleségével, hogy rozoga kunyhójuk helyett új házat kérnek a malmocskától, és hogy remek új lakásukban lakomát rendeznek, meghívják rokonaikat, barátait. Úgy is történt. Eljött a lakomára a gazdag testvér is, és nagyon csodálkozott a hirtelen támadt bőségen. El is határozta, hogy kipuhatolja öccse meggazdagodásának okát. Mikor a lakomának vége volt, a gazda minden vendégnek egy-egy finom süteményt akart adni ajándékkul, ezért félrevonult a sarokba, a malmocskához. A bátyja utána lopakodott, megfigyelte, hogyan forgatja meg, és kihallgatta, amikor így szólt: - Süteményt! Süteményt! Süteményt kívánok! Így aztán megtudta a titkot. Éjszaka belopakodott az öccse házába, ellopta a malmocskát, és a süteményből is jól felpakolt. Zsákmányával a tengerpartra futott, csónakot kerített, kivezett a tengerre, mert valami lakatlan szigeten szeretett volna megtelepedni kincsével, hogy élete végéig minden jóban dúskálhasson, és senkivel se kelljen megosztani gazdagságát. Amint a tengeren evezett, egyszerre erős éhséget érzett, jó sokat megevett hát a süteményből. De a sok édes után valami sót kívánt, elővette a malmot, megforgatta jobbra, és így szólt: - Sót! Sót! Sót kívánok! Ömleni is kezdett a só, annyira, hogy hamarosan színültig telt vele a csónak. A kapzsi testvér nem tudta, hogy a malmocskát balra kell forgatnia, ha azt akarja, hogy megszűnjön az áldás. Végül is a csónak elsüllyedt emberestül, malmostul. A kézimalmocska

lemerült a tengerfenékre, s mivel azóta sem forgatta meg senki balra, ma is egyre ontja, ontja a sót a tenger vizébe. A nagyravágyó felhőcske A kis fűszálak sóhajtoztak: - Jaj, de szomjasak vagyunk. A virágok is egyre csak azt mondogatták: - Csak egy csepp vizet, csak egy csepp vizet! A fák is majd elepedtek egy kis esőért; erdőn, mezőn a rögzös föld azt sóhajtozta: - Ó, csak esne egy kis eső! Mert hetek óta olyan nagy szárazság volt, hogy a föld megrepedezett. Egyszerre csak honnan, honnan nem, két kis felhő tűnt fel az égen. A virágok, fák megkönnyebbülten sóhajtottak fel: - Felhő, felhő! Nemsokára vége lesz nagy szomjúságunknak. Igen ám, de amint a két felhő meghallotta ezt a nagy ujjongást, egyszerre olyan büszkék lettek, hogy nem tudták elég magasan hordani az orrukat. Éppen egy szántóföld felett lebegtek, s a vetemények sóhaja felhallatszott hozzájuk. - Hallod, hogy vágyódnak utánunk? - kérdezte az egyik. De a másik sértődötten mondta: - Csak nem gondolják, hogy rongyos krumpli levelekre pazarolom csillogó esőcseppjeimet? - S gyorsan tovalibbent. Most egy búzatábla fölé értek. - Felhőcskék, felhőcskék - könyörögtek a búzakaralások -, öntözzetek meg bennünket, mert elpusztulunk. De most már a másik felhő is éppolyan kevélyen válaszolt: - Dehogyan pazaroljuk szép esőcseppjeinket rongyos búzatarlákra! Megint továbblibbentek, s arról álmodoztak, hogy valami világszép virág levelén hintálják esőcseppjeiket. - Bársonylevele legszélére hullok, s onnan nézek szembe a napsugárral - mondta az egyik felhő. - Az én esőcseppjeimet - ábrándozott a másik - a leggyönyörűbb virág szirmára hullatom majd. A legnagyobb és legfényesebb esőcseppem lakik majd a szírom közepén, fényességén lepkék és méhek csodálkoznak majd. Így beszéltek, s észre sem vették, hogy a falu határához értek. Alattuk egy árok volt. A füvek és az árokparti virágok felsóhajtottak hozzájuk: - Felhőcskék, felhőcskék, itassatok meg bennünket! - Még mit nem gondolnak ezek az ágrólszakadtak! - méltatlankodtak mind a ketten. Az országúti fák is feléjük sóhajtoztak: - Álljatok meg, kis felhők, öntözzetek meg bennünket, mert nagyon szomjasak vagyunk! - Kisebb gondunk is nagyobb annál! - mondták dölyfösen a felhők, és továbbszálltak. Végre egy gyönyörű szép kertbe

érték. Szebbnél szebb virágok ékeskedtek itt. Örültek is a felhők. - Jó helyen vagyunk már - mondogatták egymásnak. Egyikük egy szép, halványsárga virágot nézett a magasból. - Ez aztán a szép virág! - kiáltott el. - Hogyan hasonlítható ez ahhoz a kék harangvirághoz! - mondta fitymálva a másik. - Valóságos illatbarlang a belseje. Talán megegyeztek volna, ha csak ez a kétféle virág lett volna a kertben. De volt ottan sok más is: piros, lila, rózsaszín, fehér s hányféle változatban. Ez volt a vesztük. Mert sehogy sem tudták kiválasztani a legszebbet. Addig tanakodtak, addig vitatkoztak, míg egyszerre csak nagy szél kerekedett. A nagy szélből nagy vihar lett. A vihar meg úgy felkapta a két kis felhőt, hogy azt se tudták, hogy élnek-e vagy halnak. Bizony, egy szempillantás alatt elröpítette őket a szépséges kertből, a gyönyörű virágoktól. A vihar nem törődött azzal, hogy a világszép virág szirmán akarták csillogtatni esőcseppjeiket, felkapta őket, s a hetedik határon is túl, egy rögzös út fölé vetette. Nem volt itt egyéb göröngynél, kórónál. A vihar meg úgy tombolt, hogy gondolni sem mertek arra, hogy visszakerülnek valaha a gyönyörű kertbe. Bizony, le kellett mondaniuk arról, hogy a világszép virág szirmán ragyogjon esőcseppjük. Ezen való bánatukban olyan sírásba kezdtek, hogy a göröngyök nem győzték inni a könnyeiket. Így járt a két nagyravágyó felhőcske: mert nem itatták meg a szomszédos füveket, fákat, virágokat, sárrá váltak, emléküket nem őrizte sem rét, sem mező, de még zöldellő árokpart sem. Bernáth Zsolt: A megszeppent esőcsepp Vad vihart tombolt azon a délután, és több millió társával együtt egy apró esőcsepp hullott alá az égből. Ámde ez az esőcsepp remegett, mint a nyárfalevél, úgy félt. Csak hullott, hullott alá a mélységbe, és rettegett, hogy mi lesz, ha földet ér. Erre gondolt: Mi fog velem történni, ha az óceánba hullok? És mi lesz, ha a földre fogok esni? Ahogy zuhanás közben ezen törte a fejét, egyszer csak meglátogatta őt a villám. Nem volt nagy, mennydörgő, csak kicsiny szikra, mint a gyufa, amikor meggyullad. Megkérdezte, hogy mi bántja az esőcseppet, majd hangosan felnevetett. - Milyen buta vagy te, esőcsepp! - mondta neki. - Attól félsz, hogy mi lesz veled, ha leérsz? Hiszen a te életedben pont az a legfontosabb. Mit gondoltál, hogy

életed végéig szundikálhatsz a felhőben, közel a Naphoz, és süttetheted a hasadat? És hol marad a tanulás? - Én nem akarok tanulni! - duzzogott az esőcsepp. - És miért nem mondta nekem senki, hogy mi lesz velem odalent? Senki sem tudja? - Dehogynem - mondta a villám. - De kinek hinnéd el, hogy nem történhet veled semmi baj, ha nem saját magadnak? Ha beleesel az óceánba, akkor eggyé olvadsz a testvéreiddel, és hatalmasabb leszel a leghatalmasabb viharnál is, a lehangosabb villámnál is. Hajókat vihetsz a válladon, és delfinekkal lubickolhatsz. Ha a földre érkezel, bejárhatod a mélyben megbúvó barlangokat, titkos helyeket, és eljuthatsz a Föld gyomrába, lehetsz folyó, patak az erdő mélyén, és ami csak akarsz. Az esőcsepp kíváncsisága kifogyhatatlan volt. - És mi lesz aztán? - kérdezte. - Mi lesz, ha már mindent bejártam, voltam tenger, kis patak és folyó? Mi lesz aztán? A kis villám elmosolyodott. - Akkor? Akkor majd újra átadod magad a Napnak, megmártózol a fényben, aztán elalszol, és mire felébredsz, újra egy felhőben találod magad, aztán kezdődik minden előlről. Ugye, hogy nincs mitől félned? De most mennem kell. Ahogy kimondta, a villám ragyogóan felszikrázott, búcsúzólul mordult egyet, és tovatűnt. Az esőcsepp pedig lenézett maga alá, majd becsukta a szemét. - Vár a tenger - suttogta boldogan.

Versek

Weöres Sándor: Tó vize

Tó vize, tó vize csupa nádszál,
Egy kacsa, két kacsa odacsászkal.
Sárban ezer kacsa bogarászik,
Reszket a tó vize, ki se látszik.

Hermann Marika: A kíváncsi egérke

Jött egy felhő, fekete,
Eső esett belőle.
Kíváncsi lett egérke,
Miből van az esőcske?
Kiszaladt az udvarra,
Vizes lett a bundája.
Nagyot tüsszent egérke,
Mégfázott az esőben.
Anyukája gyógyítja,
Gyógy teával itatja.
Tudja már az egérke,
Vízből van az esőcske

Szabó Lőrinc: A szél meg a nap

Licskes-lucskos öreg bácsi,
Hujj, hujj, én a szél vagyok!
Kék udvarban seprűjével
Megkergette a napot.

Szél mondta: Hujj, hujj, hujj!
Nap mondta: bujj, bujj, bujj!
Szél kergette,
utolérte,
jól megverte a napot;
megkergette,
utolérte,
jól megverte,
összetörte,
kék udvarból kiséperte,
kendőjébe bekötötte,
mondjátok meg: hová tette?
Zsebre tette a napot.
Zsebre tette? Zsebre ő!
Azért van most rossz idő.

Mondókák

Jön a hullám

Jön a hullám, megy a víz (jobbra-balra dőlés lassan)
Úszik benne hal, vagy tíz (tapsolás)
Hopp, az egyik csavarog (dobbantás)
A nagy tóban kavarog (jobbra- balra dőlés)
Merre siklik, merre jár? (hüvelykujjal lépegetés a karon)
Kapt el gyorsan, erre vár! (csiklandozás)

Lassan forog

Lassan forog a kerék,
Mert a vize nem elég.
Gyorsan forog a kerék,
Mert a vize már elég.

Megy a hajó a Dunán

Megy a hajó a Dunán,
Rajta ül a kapitány.
Nézi, nézi a vizet,
Forgatja a kereket.
Megy a hajó a Dunán,
Lemaradt a kapitány.
Kiabál, trombitál,
De a hajó meg nem áll.

Hullámszik a tavacska

Hullámszik a tavacska – (ujjakkal zongorázás)
Rásütött a napocska. – (Kezek magasban, ujjak széttárva)
Felszáll sok-sok páracsepp. – (Lentről felfelé ujjak mozgatása)
Mindegyikből felhő lesz. – (Kezek magasba, ökölbe szorítva)
Hideg felhő, meleg felhő
Egyik megnő, másik megnő. – (Először az egyik, majd a másik ököl kinyitása)
Közelebb és közelebb
Bumm a villám megered. - (Taps, cikcakkos kézmozdulat a levegőben)
Esőcseppek hullanak. – (Kezünket magasba tartjuk, ujjainkat mozgatva lassan leengedjük)
Tócsa-tóban játszanak. – (Comb ütögetése mind a két kézzel)

Dalok, énekek

Ess, eső, ess...

Csepp Csepp csepereg

Szász tónak nedves partján

Víz, víz, víz

Kell a víz

Palya Bea: Esőtánc

[Kattintson a képekre a videók megtekintéséhez!](#)

Vizuális segédletek

A VÍZ VILÁGNAPJA
Március 22.

*"Víz!
Se ízéd nincs, se zamatod, nem lehet
meghatározni téged,
megízlelnék, anélkül, hogy
megismernének.
Nem szükséges vagy az életben:
maga az ÉLET vagy."
(Saint-Exupéry)*

Hétfvári Andrea

A víz kincs

Ha kezemet megmosom,
a vízcsapot elzárom.
Ne csöpögjön, mert a víz kincs,
nagy baj az, ha valahol nincs.
Anya, apa megdicsér,
a víz nagyon sokat ér!

Rímtündér Fb oldal

Videók

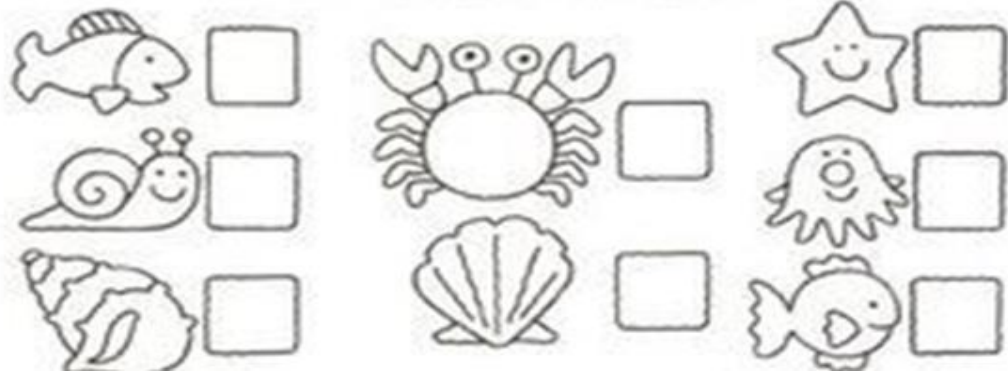
[Kattintson a képekre a videók megtekintéséhez!](#)

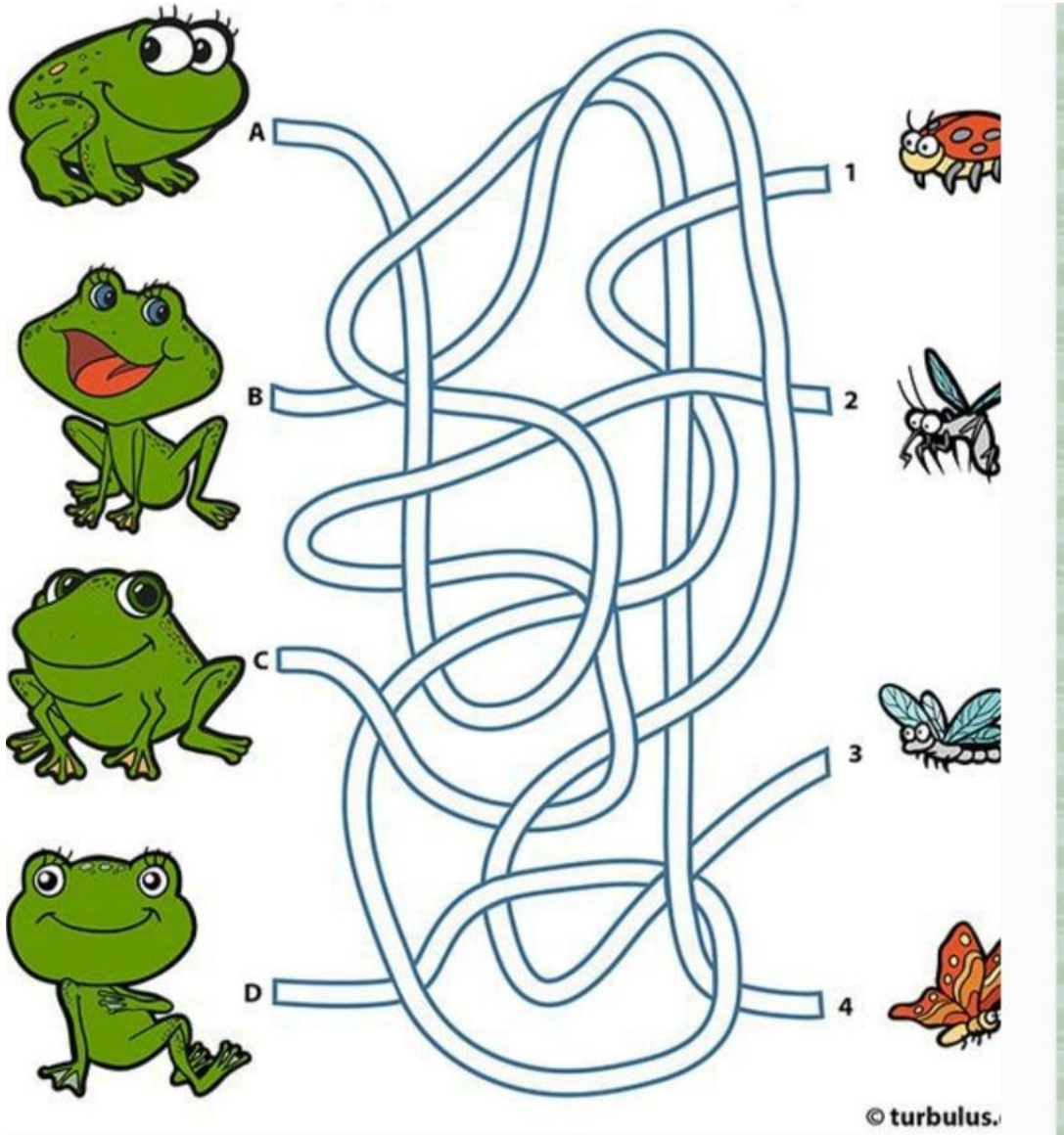
Fejlesztési ötletek

Korcsolyázás a befagyott tavon

Talp alatt kisszőnyeg. Egyik láb a talajon, másik a kisszőnyegen, melyet csúsztatunk, egymást kerülgetve. Lábcserével is

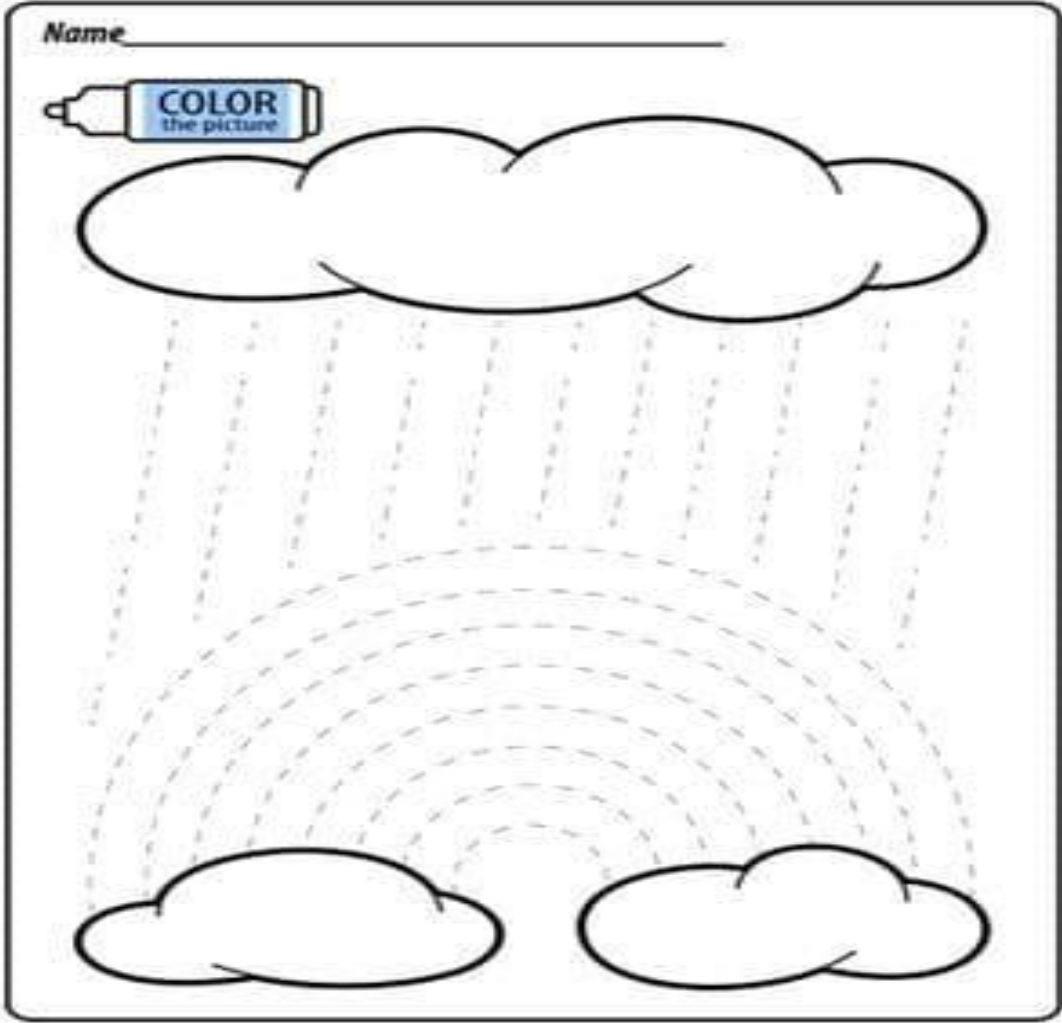

FREE
on TeachersMag.com

